

Vergaderjaar 2014–2015

33 988

Wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (Verzamelwet SZW 2015)

Nr. 17

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 15 oktober 2014

I. ALGEMEEN

Met veel belangstelling is kennis genomen van het verslag van de vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid over haar bevindingen inzake bovenvermeld wetsvoorstel.

De leden van de VVD-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van de Verzamelwet SZW 2015, waarover zij enkele aanvullende vragen hebben.

De leden van de PvdA-fractie hebben kennis genomen van de Verzamelwet SZW 2015. Zij zijn positief gestemd over de tijdelijke verlenging van de kinderopvangtoeslag bij werkloosheid van drie maanden naar zes maanden. Ook zijn deze leden verheugd over de verdere uitvoering van de motie Ortega-Martijn, waarin de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) wordt aangepast om de werkgever van een persoon met structurele functionele beperkingen een tegemoetkoming in de kosten te geven voor de inzet van jobcoaching. De leden van de PvdA-fractie hebben nog enkele aanvullende vragen.

De leden van de SP-fractie hebben kennis genomen van het voorliggende wetsvoorstel. De leden van de SP-fractie hebben nog enkele aanvullende vragen.

De leden van de CDA-fractie hebben met belangstelling kennis genomen van het wetsvoorstel. Zij constateren dat het hier vooral gaat om verzoeken tot wet- en regelgeving, die door de Kamer in de debatten over de Participatiewet en de Wet werk en zekerheid zijn gedaan. De leden van de CDA-fractie hebben nog één vraag.

De leden van de D66-fractie hebben kennisgenomen van het wetsvoorstel. Zij hebben hierover enkele vragen.

De leden van de SGP-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van de Verzamelwet SZW 2015. Zij hebben enkele vragen.

Ik ga gaarne in op de gestelde vragen van de leden van de VVD-, PvdA-, SP-, D66-, CDA-, en SGP-fractie. De reactie in de onderhavige nota naar aanleiding van het verslag op de door de verschillende fractieleden gestelde vragen en gemaakte opmerkingen wordt mede namens de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid gegeven en is in overeenstemming met de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport tot stand gekomen. Bij de beantwoording van de vragen is de volgorde van het verslag zoveel mogelijk gevolgd.

De leden van de VVD-fractie vragen of de regering het voornemen heeft om in de toekomst te proberen om de wijzigingen bij de desbetreffende wet te regelen (zoals de Wet werk en zekerheid (Wwz) en de Participatiewet) of bij de eerste vormgeving van de jaarlijkse verzamelwet, zodat er ook een betere toelichting bij kan zitten?

De regering heeft er uiteraard ook een voorkeur voor om wijzigingen met betrekking tot bepaalde wetstrajecten zo veel mogelijk in de desbetreffende wetstrajecten zelf op te nemen. Wanneer na aanvaarding van wetsvoorstellen door Uw Kamer, zoals de Wwz en de Invoeringswet Participatiewet, nog op bepaalde onderdelen reparaties nodig blijken te zijn of toezeggingen zijn gedaan, wordt gebruik gemaakt van het instrument van verzamelwetgeving om de goede werking en zorgvuldige uitvoering van deze wetten te verzekeren. Vanwege de fase van de parlementaire behandeling waarin het onderhavige wetsvoorstel zich op dat moment reeds bevond, was het alleen mogelijk om door middel van nota's van wijziging aanvullende onderwerpen in dit wetsvoorstel op te nemen. Bij de vraag of een onderwerp zich er voor leende om bij nota van wijziging in het voorliggende wetsvoorstel te worden ingevoegd, heeft de mate van ingrijpendheid van de wijzigingen telkens de doorslag gegeven.

De leden van de SP-fractie verzoeken de regering om inzichtelijk te maken welke onderdelen van de wet koopkrachteffecten hebben en wat deze koopkrachteffecten zijn.

Het wetsvoorstel behelst enkel zogenoemd «klein beleid». Verder gaat het bij veel onderdelen om technische wijzigingen. Hierdoor hebben de meeste onderdelen van het wetsvoorstel geen of verwaarloosbare inkomenseffecten. Met een direct inkomenseffect wordt bedoeld dat een uitkering of toeslag in een bestaande situatie wijzigt als gevolg van beleid. Er zijn drie maatregelen die niet zozeer directe inkomenseffecten tot gevolg hebben, maar die toch invloed kunnen hebben op het inkomen van betrokkenen. Het gaat hierbij allereerst om de uniformering van de wachttijden voor de verhoging van de WAO-uitkering. Zoals in de memorie van toelichting is omschreven betekent dit dat de nieuwe instroom van arbeidsongeschikten langer moet wachten voordat hun uitkering wordt verhoogd bij toegenomen arbeidsongeschiktheid in vergelijking met de huidige systematiek. Doordat dit alleen speelt bij nieuwe instroom, treedt er geen direct koopkrachteffect op. Een tweede maatregel is de herleving van het recht op partnertoeslag bij incidentele inkomsten. Het voorstel is dat het recht op partnertoeslag wel kan herleven in het geval van incidenteel hogere inkomsten. Ook bij deze wijziging gaat het niet om directe inkomenseffecten, maar kan het betekenen dat personen juist wel weer recht kunnen krijgen op de partnertoeslag als hun inkomen niet structureel is gestegen. Een derde maatregel is het verlengen van het recht op kinderopvangtoeslag bij werkloosheid van drie naar zes maanden. Betrokkenen hebben hierdoor langer recht op kinderopvangtoeslag. Dit geldt alleen voor

personen die in 2015 of 2016 werkloos worden en heeft dus geen gevolgen voor bestaande gevallen. De maatregel heeft voor de betrokkenen een gunstig effect op de koopkracht.

De leden van de SP-fractie vragen of de regering, gezien de omvang van de nota van wijziging, heeft overwogen over de inhoud daarvan een aanvullend advies aan de Afdeling advisering van de Raad van State te vragen? Zo nee, waarom heeft zij daarvan afgezien?

Na zorgvuldige afweging heb ik besloten de nota's van wijziging niet voor te leggen aan de Afdeling advisering van de Raad van State. Hierbij heb ik in ogenschouw genomen dat het overgrote deel van de opgenomen wijzigingen (hoofdzakelijk) technisch van aard is. Verder acht ik van belang dat de onderwerpen die te kwalificeren zijn als «klein beleid» grotendeels voortvloeien uit ingediende amendementen en toezeggingen die gedaan zijn tijdens de recente parlementaire behandeling van verschillende wetsvoorstellen of op een ander moment tevoren zijn aangekondigd aan Uw Kamer. In mijn afweging was conform aanwijzing 277 van de Aanwijzingen voor de regelgeving, niet de omvang doorslaggevend, maar mijn oordeel dat de voorgestelde wijzigingen niet van zodanig ingrijpende aard zijn dan dit een aanvullende adviesaanvraag aan de Afdeling advisering van de Raad van State zou rechtvaardigen.

De leden van de CDA-fractie vragen wanneer de ministeriële regeling over het mogelijk maken van vrijwilligerswerk door werklozen komt en wat de aard ervan wordt.

De ministeriële regeling, waarmee vrijwilligerswerk met behoud van een WW-uitkering vaker mogelijk wordt, bereid ik op dit moment voor. Bij de uitwerking stem ik af met het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en organisaties van vrijwilligers. Ook houd ik verdringing scherp in het oog. Het is immers niet de bedoeling dat door de verruiming van mogelijkheden voor WW-gerechtigden, reguliere werknemers worden verdrongen. Vrijwilligerswerk in de WW blijft voorbehouden aan niet-commerciële instellingen met een maatschappelijk nut. Daarnaast moeten de activiteiten al langere tijd door vrijwilligers worden verricht. Ik verwacht dat de nieuwe regels uiterlijk op 1 januari 2015 in werking zullen treden.

Paragraaf 1 Inleiding

De leden van de PvdA-fractie vragen (naar aanleiding van de inleidende paragraaf van de memorie van toelichting) of de regering voor iedere met het wetsvoorstel te wijzigen afzonderlijke wet aan kan geven of er budgettaire effecten zijn, zeker ten aanzien van de wijzigingen die niet technisch van aard zijn, maar zogenoemd klein beleid betreffen.

De onderstaande tabellen geven een overzicht van de verschillende wijzigingen in onderhavige wetsvoorstel die als klein beleid kunnen worden aangemerkt. Per wijziging wordt aangegeven welke wet het betreft en of er budgettaire effecten zijn. Ook wordt aangegeven hoe groot de effecten zijn. Hierbij wordt opgemerkt dat in de tabellen gekeken wordt naar de directe budgettaire gevolgen op grond van het onderhavige wetsvoorstel. Wijzigingen waarmee reeds beoogde effecten in andere wetgeving worden bereikt (bijvoorbeeld door het herstellen van een fout of omissie in de oorspronkelijke wetgeving) zijn in de tabellen niet aangemerkt als wijzigingen met budgettaire effecten. Wanneer er «nee» staat in de tabel, zijn er of geen budgettaire effecten, of de effecten zijn nihil.

Verzamelwet

<i>Wijziging (kleine beleidsmatige voorstellen)</i>	<i>Wet</i>	<i>Budgettaire effecten?</i>	<i>Omvang effect¹</i>
Herleven werknemerschap	WW	Per saldo geen effect	
Verplicht herzien van de uitkering bij fraude in IOAW en IOAZ	IOAW, IOAZ	Nee	
Uniformering wachttijden verhoging WAO-uitkering	WAO	Ja	Uitvoeringskosten: €-2 mln. per jaar ² Uitkeringslasten: max. effect €-10 mln. per jaar (2017). Hierna neemt de besparing af (zie blz. 36 van de MvT).
Aanpassen aan elektronische dienstverlening	Wet SUWI	Nee	
Opnemen van de hoofdelijke aansprakelijkheid in de Participatiewet voor de bestuurlijke boete	P-wet	Nee	
Dwangbevel bij verhaal eigenrisicodragers	Wet WIA, ZW	Nee	
Aanpassing Wet Ziekteverzekering BES	Wet Zv. Bes	Nee	
Aanpassing Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	Wet kinderopvang	Nee	
Wet op de loonvorming	Wet op de loonvorming	Nee	
Deskundigenoordeel bij ontslag niet nakomen re-integratieverplichtingen	Burgerlijk wetboek	Nee	
Procesrechtelijke aspecten Wet werk en zekerheid (Wwz)	Burgerlijk wetboek	Nee	
Overgangsrecht calamiteitenregelingen	WWZ	Nee	
Categorieën personen WMCO	WMCO	Nee	

¹ Een minteken duidt op een besparing.

² De geraamde besparing op de uitvoeringskosten wordt ingezet voor de dereguleringsstaakstelling bij het UWV.

Eerste nota van wijziging

<i>Wijziging (kleine beleidsmatige voorstellen)</i>	<i>Wet</i>	<i>Budgettaire effecten?</i>	<i>Omvang effect¹</i>
Bekendmaken bedragen Anw en AOW	Anw, AOW	Nee	
Herleving recht op partnertoeslag bij incidentele inkomsten/herleiding inkomensgrens bij gebroken maanden	AOW	Nee ²	
AWBZ – opnemen van subsidiebepalingen	AWBZ	Nee (niet ten opzichte van de bepaling in de WLZ)	
Wwz – verruimen mogelijkheid afwijken bij cao	Wwz	Nee	
Wwz – profvoetballers	Wwz	Nee	
Toevoeging artikel 9 Participatiewet n.a.v. het amendement Schoutens-Kerstens	P-wet	Nee	
Indexering via bekendmaking	Verscheidene	Nee	
Aanpassing studietoeslag in het kader van de Invoeringswet Participatiewet	P-wet	Nee	

<i>Wijziging (kleine beleidsmatige voorstellen)</i>	<i>Wet</i>	<i>Budgettaire effecten?</i>	<i>Omvang effect¹</i>
Vrijwilligerswerk in WW	WW	Nee	

¹ Een minteken duidt op een besparing.

² In de meerjarenraming van de AOW was geen rekening gehouden met het vervallen van de AOW-partnertoeslag als gevolg van incidentele inkomsten. Het laten herleven van het recht op AOW-partnertoeslag als gevolg van het weer wegvallen van incidentele inkomsten heeft zodoende geen budgettaire consequenties.

Tweede nota van wijziging

<i>Wijziging (kleine beleidsmatige voorstellen)</i>	<i>Wet</i>	<i>Budgettaire effecten?</i>	<i>Omvang effect¹</i>
Inkomstenverrekening Wajong, WAZ en WAO	Wajong, WAZ, WAO	Ja	– Uitvoeringskosten: €–8 miljoen per jaar ² – Uitkeringslasten: onbekend ³
Kinderopvangtoeslag bij werkloosheid	Wet kinderopvang	Ja	€ 17 miljoen per jaar in 2015 en 2016
Subsidiebepaling interne jobcoach in de Wet WIA	Wet WIA	Nee	

¹ Een minteken duidt op een besparing.

² De geraamde besparing op de uitvoeringskosten wordt ingezet voor de dereguleringsstaakstelling bij het UWV.

³ De uitkeringslasten zullen dalen, aangezien overgegaan wordt van een handmatig naar een grotendeels geautomatiseerd proces dat minder foutgevoelig is, waardoor meer inkomsten verrekend worden. De omvang van deze besparing op de uitkeringslasten is vooraf niet bekend.

De derde nota van wijziging op de onderhavige wet bevat onderwerpen van overwegend technische aard. De vierde nota van wijziging bevat ook klein beleid, maar dit beleid leidt niet tot budgettaire effecten.

Herleven werknemerschap

De leden van de VVD-fractie vragen of de regering zelf vindt dat het gedeeltelijk hervatten van het werknemerschap mogelijk moet zijn. Deze leden vragen of de regering de mening van deze leden deelt dat werk (al dan niet als werknemer) sowieso beter is dan geen werk. Waarom wil de regering, met artikel XI van het wetsvoorstel, zeer kleine tijdelijke opdrachten ontmoedigen, zo vragen deze leden.

In tegenstelling tot de leden van de VVD-fractie veronderstellen, wordt met de voorgestelde wijziging van het voormalig vierde (nu vijfde) lid van artikel 8 van de WW het aannemen van zeer kleine tijdelijke opdrachten niet ontmoedigd. Door de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 8 augustus 2012 (ECLI:NL:CRVB:2012:BX4015) zou het tijdelijk verrichten van overige niet-verzekeringplichtige arbeid in alle gevallen leiden tot blijvende (uren)korting op de WW-uitkering. Deze toepassing is beleidsmatig ongewenst, zeker in geval het tijdelijke werkzaamheden van de WW-gerechtigde betreft die niet in dienstbetrekking, maar ook niet in eigen bedrijf worden verricht (zoals kleine tijdelijke opdrachten). Met de voorgestelde wijziging wordt deze ongewenste toepassing juist voorkomen.

Verplicht herzien van de uitkeringen bij fraude in de IOAW en IOAZ

De leden van de fractie van SP vragen hoe de wijziging van de IOAW en IOAZ wat betreft het herzien of intrekken van de uitkering bij fraude zich verhoudt tot het debat over de aanscherping van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving (Fraudewet). Tevens vragen de leden van de SP-fractie hoe deze wijziging zich verhoudt tot gemeentelijke beleidsvrijheid en de discretionaire bevoegdheid om een uitkering te herzien of in te trekken.

De aanpassing van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijke arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) met betrekking tot herziening of intrekking van de uitkering bij fraude, is een verduidelijking van hetgeen is beoogd met de Fraudewet en geen aanscherping van deze wet. De verplichting tot herziening of intrekking ligt al impliciet besloten in de huidige wetgeving. Dit was al geregeld in de WWB. Bij fraude (ten onrechte of tot een te hoog bedrag aan uitkering ontvangen als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichting) geldt een terugvorderingsplicht; de teveel ontvangen uitkering moet altijd worden terugbetaald. Hierdoor is het voor het college reeds feitelijk niet denkbaar om herziening/intrekking met terugwerkende kracht achterwege te laten. Immers, het college is in dergelijke omstandigheden verplicht tot terugvordering en tot oplegging van een bestuurlijke boete, en om deze verplichtingen na te kunnen komen zal ook de uitkering met terugwerkende kracht moeten worden herzien of ingetrokken. Aangezien verplichte terugvordering bij fraude een cruciaal onderdeel is van de Fraudewet stelt de regering voor de reeds impliciete verplichting tot herziening/intrekking van de uitkering bij fraude te verduidelijken. Een discretionaire bevoegdheid blijft bestaan indien anderszins de uitkering ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend. De voorgestelde wijziging zal naar verwachting geen veranderingen betekenen voor de werkwijze in de uitvoeringspraktijk en daarmee ook niet voor de mensen die hebben gefraudeerd.

Met betrekking tot het debat over Fraudewet (en de vragen over administratieve fouten) wil ik de leden van de SP-fractie verwijzen naar mijn brief van 1 oktober 2014 (Kamerstukken II 2014/15, 17 050 nr. 488), waarin ik de Uw Kamer heb geïnformeerd over de uitwerking van de maatregelen om tegemoet te komen aan de ervaren knelpunten met de uitvoering van de Fraudewet. Daarbij heb ik tevens aangegeven te overwegen de Fraudewet op onderdelen aan te passen. Ik wil hierbij ook de uitkomsten van het vervolgonderzoek van de Nationale ombudsman betrekken. Nadat het rapport is verschenen, zal ik uw Kamer hierover informeren en indien nodig met concrete voorstellen komen.

Uniformering wachttijden verhoging WAO-uitkering

De leden van de SP-fractie vragen in hoeveel gevallen de loondoorbetaling lager is dan de verhoging van de WAO-uitkering. Daarnaast vragen deze leden waarom de regering het koopkrachtsverlies voor deze groep acceptabel acht. In het verlengde hiervan vragen de leden van de SP-fractie of de regering onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid om deze groep financieel te compenseren en daarbij aan te geven waarom de regering deze keuze al dan niet gemaakt heeft. De leden van de SP-fractie vragen de regering daarnaast om een toelichting bij de mogelijke indirecte inkomenseffecten van de langere wachttijd voor betrokken WAO-gerechtigden en een onderbouwing te geven van de bewering dat loondoorbetaling in de meeste gevallen hoger is dan de verhoging van de WAO-uitkering.

De leden van de SP-fractie vragen in hoeveel gevallen de loondoorbetaling lager is dan de verhoging van de uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO). Over het aantal personen waarvoor de loondoorbetaling lager zal zijn dan de verhoging van de WAO-uitkering zijn geen gegevens beschikbaar. De regering schat in dat jaarlijks 1.500 nieuwe zieke WAO'ers te maken krijgen met deze maatregel door de samenloop van WAO en loondoorbetaling. De loondoorbetaling door de werkgever is in de meeste van deze gevallen hoger dan de verhoging van de WAO-uitkering, omdat in de meeste cao's een ruimere norm wordt gehanteerd dan 70 procent van het laatste loon. Voor

WAO-gerechtigden die daarnaast een uitkering op grond van de Ziektewet (ZW) ontvangen, geldt dat het WAO-kopje komt te vervallen (circa 150 nieuwe zieke WAO'ers per jaar). Omdat de WAO een aflopende regeling is, nemen deze aantallen naar de verwachting van de regering ieder jaar iets af.

In antwoord op de vraag van de leden van de SP-fractie ten aanzien van het koopkrachtverlies van betrokkenen acht de regering het koopkrachtverlies acceptabel. Hierbij is van belang dat de beoogde wijzigingen alleen betrekking hebben op nieuwe gevallen, dus op de werkende WAO-gerechtigden die na inwerkingtreding van de voorgestelde maatregel ziek worden. Voor bestaande gevallen verandert er niets. Er zijn dus geen directe koopkrachteffecten. Om die reden acht de regering ook geen aanleiding om de groep financieel te compenseren. Het bieden van compensatie zou bovendien uitvoeringstechnisch erg lastig zijn, aangezien op voorhand niet duidelijk is welke personen geraakt zullen worden door de voorgestelde maatregel. Om dit te achterhalen zou alsnog de dure en ingewikkelde wijze van gevalsbehandeling moeten worden gehanteerd, die de regering nu juist wil afschaffen. Het voorstel zou in geval van compenserende maatregelen geen besparing meer laten zien op de uitvoeringskosten.

De leden van de SP-fractie vragen om een toelichting van de indirecte inkomenseffecten van de langere wachttijd. Bij de indirecte inkomenseffecten van de langere wachttijd moet onderscheid gemaakt worden tussen WAO-gerechtigden die daarnaast een ZW-uitkering ontvangen en WAO-gerechtigden waarvoor de werkgever het loon doorbetaalt. Uit analyses van het UWV blijkt dat voor WAO-gerechtigden die daarnaast een ZW-uitkering ontvingen het gemiddelde WAO-kopje de afgelopen jaren circa 4.000 euro per jaar bedroeg. Voor WAO-gerechtigden met loondoorbetaling verandert in de meeste gevallen niets, omdat de loondoorbetaling hoger is dan het WAO-kopje. Het vervallen WAO-kopje had en heeft voor de groep WAO-gerechtigden dus geen materieel effect. De loondoorbetaling is in de meeste gevallen hoger, omdat in de meeste cao's een ruimere norm wordt gehanteerd dan 70 procent van het laatste loon.

De leden van de VVD-fractie vragen wat voorafgaat aan het uitvaardigen van een dwangbevel en wie de gegrondheid van het besluit beoordeelt en of er een tegenmacht is die de besluiten van het UWV controleert, en wat de rechtsmogelijkheden voor werkgevers zijn. Ook vragen ze naar wat er gebeurt als een werknemer niet meewerkt aan een deskundigenoordeel en de werkgever ten onrechte langer dan een jaar Ziektewetuitkering moet betalen.

Het uitvaardigen van een dwangbevel voor het executeren van een geldschuld is het slotstuk van een bestuursrechtelijk traject tot toekenning van uitkering aan de werknemer, toerekening van die uitkering aan de eigenrisicodrager en vervolgens verhaal van de uitkering op de eigenrisicodrager. Deze trajecten monden uit in het besluiten over het recht op uitkering, besluit tot toerekening en besluit tot verhaal. Voor al deze besluiten geldt de gebruikelijke bestuursrechtelijke rechtsbescherming, waarbij de belanghebbende eerst bezwaar kan maken bij het UWV en vervolgens beroep bij de rechtbank kan instellen en hoger beroep bij de CRvB. De mogelijkheid van bezwaar en beroep tegen het besluit tot toerekening en verhaal blijkt uit de artikelen 4:86 en 4:125 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Hierin wordt geen verandering aangebracht. Als het UWV een vordering heeft op de eigenrisicodrager, zal het UWV de eigenrisicodrager vragen binnen de wettelijke termijn te betalen, en vervolgens aanmanen tot betaling wanneer de eigenrisicodrager in gebreke blijft. Wanneer de schuldenaar in verzuim is, zal het

UWV eventueel dwangmiddelen inzetten om het geld van de eigenrisicodragers te ontvangen, dus tot executie overgaan. Thans moet het UWV daarvoor de eigenrisicodragers dagvaarden en een procedure starten bij de civiele rechter; in de voorgestelde situatie kan het UWV in plaats daarvan overgaan tot uitvaardigen van een dwangbevel. De eigenrisicodragers kan bij een geschil over de uitoefening van de bevoegdheden op grond van dwangbevel zich tot de civiele rechter wenden.

Als een werknemer niet meewerkt aan een deskundigenoordeel en de werkgever ziekgeld betaalt, staat de gebruikelijke rechtsbescherming open. Het dwangbevel komt pas daarna in beeld als er sprake is van een vastgestelde geldschuld en de eigenrisicodragers te laat is met betalen.

Aanpassing Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

Leden van de VVD-fractie vragen waarom er behoefte is dat er meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd kunnen zijn op het woonadres van een gastouder. De leden van de fractie van de VVD vragen wat dit betekent voor de handhaving en of er nu meer locaties gecontroleerd moeten worden.

Momenteel is het niet mogelijk dat meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd zijn op het woonadres van een gastouder. Voorgesteld wordt om deze beperking op te heffen en opvang op het woonadres van de gastouder net zo te behandelen als opvang op het woonadres van de vraagouder, waar wél meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd kunnen zijn. Het is wenselijk om de regelgeving op dit punt te synchroniseren. Ook uit signalen uit de praktijk blijkt dat het wenselijk is dat op het woonadres van de gastouder meer dan één voorziening voor gastouderopvang gevestigd kan zijn. Denk bijvoorbeeld aan een echtpaar waarvan beide echtgenoten op hun eigen woonadres werkzaam willen zijn als gastouder, ieder op andere dagen van de week. Nu is dat niet mogelijk: er kan maar één voorziening voor gastouderopvang (dus: gastouderopvang door één specifieke gastouder) worden ingeschreven op het woonadres van de gastouder. Het aantal te controleren locaties zal stijgen, omdat er per voorziening voor gastouderopvang toezicht zal moeten plaatsvinden. Het toezicht kan leiden tot handhaving. De toezichthouder kan feitelijk gezien voor meerdere voorzieningen op dezelfde locatie, de locatie gelijktijdig onderzoeken, wat efficiencywinst kan opleveren. Wel moeten voor de verschillende voorzieningen aparte inspectierapporten worden opgemaakt en moeten de verschillende voorzieningen afzonderlijk aan de eisen voldoen.

Categorieën personen WMCO

De leden van de VVD-fractie constateren dat (om schijnconstructies te voorkomen) per ministeriële regeling bepaalde categorieën werkenden kunnen worden aangewezen die tevens onder het werknemersbegrip van de Wet melding collectief ontslag (WMCO) vallen. Waarom wil de regering deze mogelijkheid creëren? Aan welke categorieën wordt gedacht? Welk probleem wordt hierbij opgelost? Kan de regering enkele actuele problemen noemen die worden opgelost door dit wetsvoorstel? Kan de regering voorbeelden geven van schijnconstructies die zich in het verleden hebben voorgedaan en die door deze wijziging voortaan kunnen worden aangepakt?

De ratio van deze bepaling is primair gelegen in de afspraak in het Sociaal Akkoord om de ontslagbescherming van payrollwerknemers (werknemers die via een payrollbedrijf werkzaam zijn bij een werkgever) gelijk te doen zijn aan de ontslagbescherming waarop zij aanspraak zouden hebben als

zij rechtstreeks in dienst zouden zijn van die werkgever. In het licht van deze afspraak wordt via onderhavig wetsvoorstel een delegatiebepaling in de WMCO opgenomen op grond waarvan voor de toepassing van de WMCO payrollwerknemers gelijk zullen worden gesteld met werknemers die in dienst zijn bij een werkgever. Het effect van die gelijkstelling zal zijn dat als een werkgever 20 of meer werknemers (waaronder bij hem werkzame payrollwerknemers) binnen een periode van drie maanden om bedrijfseconomische redenen wil ontslaan, hij hiervoor een melding zal moeten doen aan de belanghebbende verenigingen van werknemers die dan ook de belangen van de betreffende payrollwerknemers kan behartigen. Tegelijkertijd wordt hiermee de mogelijkheid om door gebruikmaking van payrollwerknemers in plaats van eigen werknemers de voorschriften van de WMCO te omzeilen ongedaan gemaakt en worden in die zin schijnconstructies tegengegaan.

Paragraaf 2 Uitvoering

De leden van de VVD-fractie merken op dat het wetsvoorstel in het kader van de uitvoerbaarheid aan de toetsende instanties voorgelegd en vragen zich af of de recente problemen op ict-gebied die zich bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB) hebben voorgedaan, nog van invloed zijn op de uitvoerbaarheid van dit wetsvoorstel?

Het Multi-regelingen-systeem waarvan besloten is de ontwikkeling te stoppen, werd naast de huidige systemen ontwikkeld. Het besluit te stoppen heeft dan ook geen gevolgen voor de uitvoering van de huidige taken van de SVB en de uitvoerbaarheid van het onderhavige wetsvoorstel. De afgelopen jaren zijn onderhoud van en vervangingsinvesteringen aan de huidige ICT systemen gewoon doorgegaan. Dit betekent dat de klanten van de SVB kunnen blijven rekenen op een juiste en tijdige uitbetaling van hun AOW, kinderbijslag en nabestaanden-uitkering en wijzigingen in wet- en regelgeving doorgevoerd kunnen worden.

II. NOTA VAN WIJZIGING

De leden van de VVD-fractie vragen waarom in voorliggend wetsvoorstel ook wijziging van de wetgeving van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) is opgenomen. Verder vragen zij waarom VWS dit niet meeneemt in eigen wijzigingswetgeving, bijvoorbeeld een eigen Verzamelwet?

Als sluitstuk van de herziening van de langdurige zorg is op 7 maart 2014 het wetsvoorstel «Wet langdurige zorg» (Wlz; Kamerstukken II 2013/14, 33 891, nrs. 1–3 e.v.) bij Uw Kamer ingediend. Deze wet zal de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) opvolgen. Op dit moment wordt het wetsvoorstel Wlz door de Eerste Kamer behandeld. De beoogde datum van inwerkingtreding van de Wlz is 1 januari 2015.

In juni 2014 moesten de zorgkantoren reeds weten welke zorg ze moesten inkopen voor 2015. Om deze reden moesten de verzekerde pakketten onder de Wlz en, voor het geval de Wlz niet op 1 januari 2015 in werking zou kunnen treden, de AWBZ, voor het jaar 2015 gelijk zijn.

Daarom is besloten dat bij de assistentie bij de algemene dagelijkse levensverrichtingen (ADL-assistentie) en voor behandeling en het bijbehorende vervoer voor mensen die niet zijn aangewezen op zorg met verblijf in een instelling, per 2015 gebruik wordt gemaakt van premiegefinancierde subsidies. Dit is Uw Kamer bij brief van 27 juni 2014 (Kamerstukken II 2013/14, 33 891, nr. 13) meegedeeld. Hiertoe moeten in de AWBZ artikelen worden opgenomen waarop deze subsidies kunnen worden gebaseerd. Het was niet mogelijk om deze wijziging in de Wlz

mee te nemen, omdat de subsidiebepalingen in de AWBZ op 1 januari 2015 moeten gaan gelden voor het geval de Wlz niet op 1 januari 2015 in werking kan treden. Bovendien trekt de Wlz de AWBZ in. In juni lagen van het Ministerie van VWS verder geen andere geschikte wetsvoorstellen in de Uw Kamer waar de wijziging van de AWBZ in kon worden meegenomen. Omdat de AWBZ een sociale verzekering is en het wetsvoorstel Verzamelwet SZW 2015 ook in vele andere sociale verzekeringen kleine wijzigingen aanbrengt, zijn de twee wijzigingsbepalingen van de AWBZ in voorliggend wetsvoorstel opgenomen.

De leden van de VVD-fractie vragen zich af waarom er wordt besloten af te zien van het gebonden besluit. De regering wil naar aanleiding van deze vraag graag verduidelijken dat in deze verzamelwet niet wordt afgezien van het gebonden besluit. Een gebonden besluit is een besluit dat voortvloeit uit een wettelijke bepaling, waarbij de wet geen enkele ruimte laat om er van af te wijken. Er is met andere woorden geen sprake van enige beslissingsruimte of beleidsvrijheid om van de wettelijke bepaling af te wijken. Derhalve regelt de regering in de desbetreffende wetten voor deze gebonden besluiten dat deze ook namens de Minister bekend kunnen worden gemaakt.

Tevens vraagt de VVD-fractie zich af waarom het nodig is dat de Minister hier meer bevoegdheden krijgt. De regering hecht eraan te verduidelijken dat de Minister met dit voorstel niet meer bevoegdheden krijgt. Er wordt enkel omwille van de efficiëntie geregeld dat deze gebonden besluiten ook namens de Minister kunnen worden getekend en bekend gemaakt en derhalve geen eigenstandige ministeriële regeling meer vergen. Dit is mogelijk omdat er geen sprake is van enige beslissingsruimte of beleidsvrijheid om van de wettelijke bepaling af te wijken.

De VVD-fractie verzoekt de regering enkele voorbeelden te noemen van situaties waarin dit nodig kan zijn. Het betreft bijvoorbeeld bedragen die conform wettelijke voorschriften jaarlijks worden geïndexeerd met de prijsindex gezinsconsumptie of de tabelcorrectiefactor. Dit betreft een correctie voor inflatie. Daarbij valt te denken aan bijvoorbeeld de indexering van de vermogensgrens in de IOAZ of de indexering van de tegemoetkoming arbeidsongeschikten.

De VVD-fractie vraagt of dit betrekking heeft op de Werkloosheidswet en de Wet werk en bijstand. De wijzigingen hebben geen betrekking op de Wet werk en bijstand maar wel op de Participatiewet. In de Participatiewet wordt op dit punt inhoudelijk niks gewijzigd, maar gaat het slechts om het uniformeren van de formulering. In de huidige Wet werk en bijstand worden overigens reeds uitkeringsbedragen namens de Minister bekend gemaakt. In de Werkloosheidswet wordt niets aangepast op dit punt.

De leden van de VVD-fractie merken op dat in een aantal gevallen de opdracht tot indexeren wordt verduidelijkt in de situaties waarbij indexeren in de praktijk altijd plaatsvindt, maar dit in de wet niet expliciet vermeld is. De VVD-fractie vraagt welke situaties hier worden bedoeld en waarom er voor deze wijziging wordt gekozen.

Het gaat hier bijvoorbeeld om gevallen waarin de herziening in zou gaan op een door de Minister te bepalen dag. Dit staat op dit moment onder andere in het vijfde lid van artikel 5 van de IOAZ. Deze wijziging is verbonden aan de wijziging van het netto-minimumloon. In de praktijk gaat deze wijziging altijd op dezelfde dag in als die van het netto-minimumloon. Voor dit en soortgelijke gevallen wordt nu duidelijk gemaakt dat de wijziging op dezelfde dag ingaat als de wijziging waaraan de herziening is gekoppeld. Het is eigenlijk een gebonden besluit, dit

wordt nu expliciet vermeld, waardoor er ook namens de Minister bekend gemaakt kan worden en dat niet meer een aparte ministeriële regeling vergt.

De leden van de VVD-fractie vragen met betrekking tot onderdeel 14 (artikel VI, onderdeel Ca) van de nota van wijziging waarom het begrip *loon* veranderd wordt. Waarom wordt pas per algemene maatregel van bestuur (amvb) bekendgemaakt wat onder dit begrip verstaan wordt? Waar denkt de regering aan? Is de regering voornemens om dit voor inwerkingtreding van dit wetsvoorstel te definiëren?

In artikel 7:685 BW, zoals dat zou komen te luiden na inwerkingtreding van het desbetreffende onderdeel van de Wwz, was reeds geregeld dat bij algemene maatregel van bestuur zou worden bepaald wat onder «in geld vastgesteld loon» wordt verstaan. Toen is aangegeven dat daarbij voor het loon, dat de hoogte van de transitievergoeding bepaalt, aansluiting zou worden gezocht bij hetgeen onder loon wordt begrepen in de kantonrechttersformule. De voorgestelde wijziging brengt daarin geen verandering. Het gaat om een vrij technische en gedetailleerde uitwerking van hoe omgegaan dient te worden met verschillende looncomponenten die zich niet leent om op het niveau van de wet te worden geregeld.

De nu voorgestelde wijziging is nodig, omdat in artikel 7:685 BW uitgegaan is van het in het algemeen stellen van nadere regels voor het begrip «in geld vastgesteld loon», dat veelvuldig gehanteerd wordt in het BW, terwijl het slechts noodzakelijk is om regels te stellen voor het begrip loon in artikel 7:668, derde lid, BW (vergoeding wegens het schenden de aanzegtermijn) en artikel 7:673 BW, tweede lid (transitievergoeding). Voor het begrip «in geld vastgesteld loon» hoeven meer in het algemeen geen nadere regels gesteld te worden; dit is ook niet wenselijk nu in de praktijk voldoende helder is wat onder dit begrip wordt verstaan. Om te voorkomen dat de uitwerking die gegeven wordt aan het begrip loon in de artikelen 7:668 BW en 7:673 BW zijn weerslag zou hebben op het vaker in het BW voorkomende begrip «in geld vastgesteld loon», en daarmee op de wijze waarop daarmee in de praktijk wordt omgegaan, is gekozen voor het meer algemene begrip loon. Hierbij is specifiek aangegeven dat dit slechts een invulling van dit begrip loon is *voor de toepassing van de genoemde artikelen*.

De algemene maatregel van bestuur waarin dit wordt uitgewerkt is momenteel in voorbereiding. Het is de bedoeling dat het deel van deze algemene maatregel van bestuur dat ziet op het loonbegrip dat relevant is voor de vergoeding wegens het schenden van de aanzegtermijn tegelijk met de wijzigingen van artikel 7:668 BW die zijn opgenomen in de Wwz en het onderhavige wetsvoorstel in werking treedt, namelijk met ingang van 1 januari 2015. Het deel van deze algemene maatregel van bestuur dat ziet op het loonbegrip dat relevant is voor de transitievergoeding zal tegelijk met de introductie van artikel 7:673 BW, te weten met ingang van 1 juli 2015, in werking treden.

De leden van de VVD-fractie vragen of het voorgestelde artikel 47, tweede lid, WW de prikkel om te gaan werken wordt verminderd.

In antwoord daarop wordt opgemerkt dat de prikkel om te gaan werken juist wordt vergroot. Dat kan het beste worden toegelicht met een voorbeeld. Daarbij wordt eenvoudigheidshalve verondersteld dat het maximummaandloon € 4.000 bedraagt. Stel dat een werknemer, voordat hij werkloos werd, € 8.000 per maand verdiende (dus tweemaal het maximumdagloon). Als hij volledig werkloos wordt, ontvangt hij dus – althans na twee maanden werkloosheid – een uitkering op grond van de

Werkloosheidswet (WW) van $0,7 * \text{€ } 4.000$, dat is $\text{€ } 2.800$ per maand. Deze uitkering bedraagt, ondanks dat het uitkeringspercentage 70 is, 35% van zijn loonverlies. Dat is ook de reden dat, als hij een inkomen gaat verdienen, niet 70% van dat inkomen, maar 35% van dat inkomen wordt verrekend met de WW-uitkering. Dit wordt geregeld door de factor C/D in de formule van artikel 47 WW. Deze bedraagt, omgerekend naar een maand, in dit geval: $\text{€ } 4.000$ (het maandloon van betrokkene) gedeeld door $\text{€ } 8.000$ (het loon dat de betrokkene daadwerkelijk per maand verdiende), oftewel een $\frac{1}{2}$. Stel dat de betrokkene een parttime baan aanvaardt waarin hij $\text{€ } 4.000$ per maand verdient. Zijn WW-uitkering daalt daardoor naar $0,7 * (\text{€ } 4.000 - \text{€ } 4.000 * \frac{1}{2})$, dat is $\text{€ } 1.400$ per maand. Zijn totale inkomen stijgt echter van $\text{€ } 2.800$ naar $\text{€ } 5.400$ per maand. Stel vervolgens dat de betrokkene werkloos wordt uit laatstgenoemde dienstbetrekking. Er ontstaat daardoor een tweede recht op een WW-uitkering. Op grond van artikel 47, eerste lid WW zou de hoogte van deze WW-uitkering $0,7 * \text{€ } 4.000$, dat is $\text{€ } 2.800$ per maand bedragen. Het tweede recht heeft geen gevolgen voor de hoogte van de eerste WW-uitkering; deze blijft $\text{€ } 1.400$ per maand. De betrokkene ontvangt in totaal dus $\text{€ } 4.200$ per maand aan WW-uitkering. Dit is veel hoger dan toen hij volledig werkloos was voordat hij de tweede baan aanvaardde; toen ontving hij immers $\text{€ } 2.800$ per maand. Omdat dat laatste bedrag de maximale WW-uitkering per maand bedraagt, ontvangt hij tevens veel meer dan dat maximale bedrag. De oorzaak is dat door de factor C/D slechts de helft van het maandloon van het tweede recht met de eerste uitkering wordt verrekend, terwijl de hoogte van de tweede uitkering is gerelateerd aan het volledige maandloon. Daarom wordt in artikel 47, tweede lid WW voorgesteld om het maandloon van het tweede recht eveneens met de factor C/D te vermenigvuldigen. Dat brengt in het voornoemde voorbeeld mee dat de hoogte van de tweede WW-uitkering «slechts» $0,7 * \text{€ } 4.000 * \frac{1}{2}$ bedraagt, oftewel $\text{€ } 1.400$ per maand. De betrokkene ontvangt in totaal dus $\text{€ } 2.800$ per maand aan WW-uitkering. Dat is gelijk aan de WW-uitkering die hij ontving toen hij voor de eerste keer volledig werkloos was. De in artikel 47, tweede lid, WW voorgestelde formule brengt dan ook niet alleen mee dat de hoogte van de totale WW-uitkering gelijk is in gelijke omstandigheden, maar levert tevens een grotere prikkel op om werk te zoeken en te aanvaarden.

De VVD-fractie vraagt voorts, met betrekking tot onderdeel 78 (artikel XX, onderdeel Aa), naar de financiële consequenties van deze wijziging.

De financiële consequenties van de wijziging opgenomen in onderdeel 78 worden geraamd op $\text{€ } 17$ miljoen per jaar voor zowel 2015 als 2016. Dit betreft de uitbreiding van de werkloosheidstermijn van drie naar zes maanden.

De leden van de VVD-fractie vragen waarom in onderdeel 93 van de nota van wijziging (artikel XXXVIA) ruimte voor de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid nodig is.

In artikel IX, onderdeel Ga, van het wetsvoorstel wordt artikel 20 van de Participatiewet opnieuw vastgesteld. In dit artikel worden normbedragen genoemd. Echter, dit zijn de normbedragen zoals ze ten tijde van het opstellen van de nota van wijziging gelden. De normbedragen worden echter gewoonlijk elk half jaar geïndexeerd. Om te voorkomen dat met de inwerkingtreding van de Verzamelwet SZW 2015 verouderde niet-geïndexeerde normbedragen in werking treden, wordt in artikel XXXVIA de bevoegdheid voor de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid gecreëerd om deze indexering eenmalig na inwerkingtreding van het artikel door te voeren.

De leden van de SP-fractie vragen of de regering een totaaloverzicht geven van de in de nota van wijziging opgenomen voorstellen die zijn te beschouwen als zogenaamd «klein beleid». Naar aanleiding van het verzoek van Uw Kamer van 23 september jl. heb ik in de Kamerbrief van 29 september 2014 (Kamerstukken II 2013/14, 33 988, nr. 12) overzichten samengesteld van de in de eerste en tweede nota van wijziging opgenomen onderwerpen. Bijlage 1 biedt een overzicht van kleine beleidsmatige onderwerpen. In bijlage 2 zijn alle onderwerpen opgenomen die niet volledig redactioneel of wettetechnisch te beschouwen zijn, maar eigenlijk ook de kwalificatie «klein beleid» niet rechtvaardigen. Ik verwijs u met betrekking tot de eerste en tweede nota van wijziging graag naar deze overzichten. In de derde nota van wijziging zijn twee onderwerpen opgenomen die niet als volledig redactioneel of wettetechnisch te beschouwen zijn. Het betreft het herstellen van een fout in de Algemene nabestaandenwet (Anw), te weten het niet consequent doorvoeren van beleid waartoe in andere, reeds aangenomen wetten, is besloten (onderdelen 1 en 2). In onderdeel 3 wordt een technische omissie hersteld, waardoor de al in de memorie van toelichting bij de Wet koopkrachttegemoetkoming lage inkomens (Kamerstukken II 2013/14, 33 932, nr. 3) aangekondigde maatregel ten aanzien van het niet toepassen van een vermogenstoets, wettelijk geëffectueerd wordt.

De leden van de SP-fractie vragen naar aanleiding van de nota van wijziging voorts naar de voorziene effecten van het vervallen van de AOW-partnertoeslag voor hen die nu geen partnertoeslag ontvangen als gevolg van een te hoog inkomen van de jongere partner en ten aanzien van wie het recht op partnertoeslag niet kan herleven indien deze inkomsten na 1 januari 2015 deels of geheel wegvallen. Kan de regering ingaan op het verschil tussen het werkloos raken van de jongere partner in november 2014 (waarbij aanspraak ontstaat op partnertoeslag) en het werkloos raken van de jongere partner in april 2015 (waarbij dan geen aanspraak meer bestaat op partnertoeslag, bij voor het overige vergelijkbare omstandigheden).

In de huidige wet (artikel 8, tweede lid, AOW) is geregeld dat er op of na 1 januari 2015¹ geen recht op toeslag kan ontstaan als het inkomen van de jongere partner na die datum zou dalen. Het besluit de partnertoeslag na 1 januari 2015 definitief te laten vervallen, ongeacht de inkomensontwikkeling van de jongere partner, is al in 1995 genomen en per 1 januari 2013 met bedoeld artikel 8, tweede lid, verduidelijkt. Vanaf 2015 kan er dus geen recht op partnertoeslag meer ontstaan, ook niet als het inkomen van de jongere partner daarna zou dalen. Dit is bijvoorbeeld ook zo in de situatie dat de pensioengerechtigde na 1 januari 2015 een jongere partner huwt met geen of weinig inkomen. Er ontstaat dan ook geen recht op partnertoeslag.

De leden van de SP-fractie vragen of de regering voorziet dat jongere partners van AOW-gerechtigden nog dit najaar ontslag nemen om daarmee de aanspraak op partnertoeslag veilig te stellen. Zo ja, in welke mate?

Het kan zo zijn dat een aantal jongere partners minder gaat werken om het recht op partnertoeslag veilig te stellen. De regering verwacht echter dat dit een beperkt aantal zal zijn. Als de werknemer verwacht tot de AOW-leeftijd te kunnen werken dan is het voordeliger om te blijven

¹ Volledigheidshalve wordt er op gewezen dat in het kader van de Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd deze datum voor pensioengerechtigden die voor 1 januari 2015 zijn gehuwd en in november of december 2014 de leeftijd van 65 jaar bereiken, in artikel 64b AOW is verschoven naar 1 april 2015.

werken. Bovendien zullen andere factoren dan geld de beslissing om te blijven werken beïnvloeden, zoals bijvoorbeeld het plezier in het werk, de sociale contacten en de mogelijkheid van zelfontplooiing.

De leden van de SP-fractie willen weten wat betreft het al dan niet herleven van de AOW-partnertoeslag na een incidentele stijging van het inkomen van de partner van de AOW-gerechtigde op grond van welke criteria wordt vastgesteld of sprake is van een incidentele stijging. Daarnaast willen zij weten welke marges in tijd en hoogte van de incidentele stijging hierbij zullen worden gehanteerd.

Zoals in de toelichting op de nota van wijziging is aangegeven, wordt met een incidentele stijging van het inkomen bedoeld op een stijging van het inkomen die niet permanent is. Het gaat bijvoorbeeld om een stijging die zodanig is dat het inkomen de brutotoeslag overtreft, terwijl het inkomen aansluitend op de stijging weer gelijk is aan het inkomen in de daaraan voorafgaande periode. Bij dergelijke inkomsten kan worden gedacht aan de afkoop van pensioen, het incidenteel meer werken, de ontvangst van een overwerkvergoeding, de ontvangst van een eindejaarsuitkering of een dertiende of veertiende maand, de ontvangst van een gratificatie in de vorm van een geldbedrag, of de ontvangst van een nabetaling. Met een incidentele stijging van het inkomen wordt ook bedoeld op een stijging van de belastbare winst uit onderneming als gevolg van een afname van de oudedagsreserve, bedoeld in artikel 3.70 van de Wet inkomstenbelasting 2001. Er is gekozen voor de omschrijving incidentele stijging en niet voor eenmalige stijging, omdat een incidentele stijging zich in een jaar meer keren kan voordoen. Zo kan de echtgenoot in hetzelfde jaar zowel een gratificatie als een eindejaarsuitkering ontvangen. Ook is denkbaar dat het inkomen in een drukke periode, bijvoorbeeld in de zomermaanden, twee à drie maanden als gevolg van overwerk hoger is en daarna weer daalt tot het niveau van de daaraan voorafgaande periode. Ook dan is er sprake van een incidentele stijging. Als er echter sprake is van structureel overwerk kan niet meer gesproken worden van een incidentele stijging en kan het recht op toeslag, na te zijn vervallen, niet meer herleven.

In gevallen waarin gedurende maximaal drie opeenvolgende maanden geen recht op AOW-partnertoeslag bestaat, neemt de SVB aan dat sprake is van een incidentele stijging van het inkomen en zal het recht op partnertoeslag in beginsel herleven. In gevallen waarin gedurende een langere periode geen recht op AOW-partnertoeslag bestaat, kan het recht op AOW-partnertoeslag herleven als sprake is van meerdere achtereenvolgende incidentele stijgingen van het inkomen, bijvoorbeeld door een combinatie van overwerk gedurende drie maanden en de ontvangst van een eindejaarsuitkering. Uit het voorgaande volgt dat een marge in de tijd van drie maanden wordt gehanteerd en dat deze marge meer dan drie maanden kan bedragen in geval van meerdere achtereenvolgende incidentele stijgingen van het inkomen. Er wordt geen marge in de hoogte van de incidentele stijging gehanteerd. Als door een incidentele stijging van het inkomen in een bepaalde maand geen recht op AOW-partnertoeslag bestaat, is namelijk niet relevant met welk bedrag de (maandelijke) inkomensgrens wordt overschreden. Het beleid wordt toegelicht op de website van de SVB.²

De leden van de fractie van D66 vragen wat de in artikel IX, onderdeel Ca, van de nota van wijziging voorgestelde aanpassing van artikel 9 van de Participatiewet precies inhoudt. Verder vragen zij de regering om te bevestigen dat gemeenten onder de huidige wet, maar ook na de

² http://www.svb.nl/int/nl/aow/hoogte_aow/toeslag/aow_toeslag_vervalt/

voorgestelde aanpassing, de mogelijkheid hebben om voor mensen vanaf 27 jaar feitelijk een zoektermijn van vier weken te hanteren.

In het wetsvoorstel Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten werd voorgesteld om ook voor mensen vanaf 27 jaar de vier weken zoektijd in te voeren, alsmede de verplichting om mee te werken aan een plan van aanpak. Met het amendement Schouten-Kerstens is dit voorstel uit het wetsvoorstel gehaald. Per abuis zijn met het amendement ook de woorden «indien van toepassing» uit artikel 9, eerste lid, onder b van de Participatiewet geschrapt. Deze woorden worden met de voorgestelde aanpassing weer teruggeplaatst. Het plan van aanpak is nu en vanaf 1 januari 2015 alleen van toepassing op jongeren tot 27 jaar. Met het voorliggende voorstel wordt de tekst van artikel 9, eerste lid, onder b van de Participatiewet in overeenstemming gebracht met de huidige tekst en de bedoeling van het amendement.

Een gemeente mag een belanghebbende die zich bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen heeft gemeld, verplichtingen opleggen die strekken tot arbeidsinschakeling. Een verplichting kan zijn dat mensen gedurende vier weken zelf moeten zoeken naar werk. Deze verplichting mag ook worden opgelegd aan iemand vanaf 27 jaar. Het voorliggende voorstel verandert daar niets aan. Als diegene echter op het moment van melding een aanvraag voor bijstand doet, moet de gemeente die aanvraag – ook tijdens die vier weken – in behandeling nemen. Dit is anders voor iemand jonger dan 27 jaar. Een aanvraag van iemand jonger dan 27 jaar kan pas na afloop van de vier weken, gerekend vanaf de dag van melding, worden ingediend en in behandeling worden genomen. En, zoals gezegd, is en blijft op jongeren tot 27 jaar de verplichting om mee te werken aan een plan van aanpak van toepassing.

De leden van de D66-fractie zijn verheugd dat de regering tegemoet komt aan hun verzoek om de regels voor vrijwilligerswerk in de WW te verruimen. Zij merken op dat in de memorie van toelichting enkele voorbeelden worden gegeven van sectoren waarin vrijwilligerswerk gemakkelijker wordt gemaakt, maar dat een sector die eveneens onderwerp van discussie is, daar niet in genoemd is. De leden van de D66-fractie vragen wat de betekenis van deze wetswijziging is voor buurtbussen die door vrijwilligers worden bestuurd. Naar het oordeel van de leden van de D66-fractie is er bij een buurtbus sprake van een buslijn die met betaalde chauffeurs niet kan bestaan, waardoor er van verdringing geen sprake is. Deelt de regering dit oordeel, zo vragen deze leden.

Of er in concrete situaties waarin vrijwilligers een buurtbus besturen, sprake is van verdringing is mede afhankelijk van de omstandigheden van het specifieke geval. Zoals ik in mijn antwoorden op de Kamervragen van de leden Karabulut en Ulenbelt (beiden SP) over «het bericht dat steeds meer buschauffeurs worden vervangen door vrijwilligers» heb aangegeven, kan ik hierover geen algemene uitspraken doen. In mijn brief van 1 oktober jl. (Kamerstukken II 2014/15, 29 544, nr. 558) ben ik dieper op dit onderwerp ingegaan.

De leden van de SGP-fractie willen weten wat de budgettaire effecten zijn van het opnemen van een bepaling in de wet waardoor incidentele inkomsten niet langer het recht op AOW partnertoeslag definitief beëindigen.

In de meerjarenraming van de AOW was geen rekening gehouden met het vervallen van de AOW-partnertoeslag als gevolg van incidentele inkomsten. Het laten herleven van het recht op AOW-partnertoeslag als

gevolg van het weer wegvallen van incidentele inkomsten heeft zodoende geen budgettaire consequenties.

De leden van de SGP-fractie en van de SP-fractie vragen of het niet kunnen herleven van het recht op partnertoeslag voor AOW-gerechtigden die geboren zijn voor 1 januari 1950 mogelijk onwenselijke effecten oplevert. Hoe schat de regering de kansen in dat bewust minder gewerkt gaat worden om onder de inkomensgrens te blijven en de kans dat een contract beëindigd wordt, om op die manier de partnertoeslag voor de toekomst veilig te stellen?

Het kan zo zijn dat een aantal jongere partners minder gaat werken om het recht op partnertoeslag veilig te stellen. De regering verwacht echter dat dit een beperkt aantal zal zijn. Als de werknemer verwacht tot de AOW-leeftijd te kunnen werken dan is het voordeliger om te blijven werken. Bovendien zullen andere factoren dan geld de beslissing om te blijven werken beïnvloeden, zoals bijvoorbeeld het plezier in het werk, de sociale contacten en de mogelijkheid van zelfontplooiing.

De leden van de SGP-fractie willen weten wat de budgettaire consequenties zijn van het laten herleven van het recht op partnertoeslag als het inkomen onder de inkomensgrens komt te liggen.

Het deels terugdraaien van het al in 1995 genomen besluit tot afschaffing van de partnertoeslag, enkel in de specifieke situatie dat het inkomen van de jongere partner na 1 januari 2015 structureel zou dalen, heeft budgettaire consequenties ter hoogte van € 120 miljoen cumulatief in de periode 2015–2018. Dit betreft de som van de jaarlijkse extra uitkeringslasten en uitvoeringskosten aan AOW-partnertoeslag in de periode 2015–2018. Deze kosten hangen samen met het feit dat mensen die volgens de huidige wet per 1 januari 2015 geen recht op partnertoeslag hebben, dat wel zullen krijgen indien het recht op partnertoeslag bij structurele daling van het inkomen van de partner zou kunnen herleven.

III. TWEDE NOTA VAN WIJZIGING

De leden van de D66-fractie vragen de regering naar aanleiding van de tweede nota van wijziging wat de doelstelling is van de verlenging van de kinderopvangtoeslag naar zes maanden bij werkloosheid. Is deze verlenging bedoeld om meer mensen aan het werk te helpen, of als inkomensondersteuning? De leden van de D66-fractie lezen dat de verlenging aansluit bij de gemiddelde zoekduur naar een baan. Kan de regering toelichten hoe lang de gemiddelde zoekduur naar een baan is? Tevens vragen deze leden waarom de regering ervoor kiest om deze regeling slechts tijdelijk in te voeren. Verwacht de regering dat de gemiddelde zoekduur naar een nieuwe baan in 2017 afneemt en dat een termijn van drie maanden dan weer goed aansluit op de gemiddelde zoekduur? Zo ja, waar is deze verwachting op gebaseerd?

Het belangrijkste argument voor de verlenging van het recht op kinderopvangtoeslag bij werkloosheid is om ouders of hun partners de kans te geven in alle rust te zoeken naar een nieuwe baan. Zij kunnen langer gebruik maken van kinderopvang(toeslag) tijdens het zoeken naar nieuw werk.

Door de crisis is de gemiddelde zoektijd naar een baan toegenomen. Cijfers van het CBS over de baanvindduur laten zien dat in 2009 51% van de werkloze beroepsbevolking binnen 6 maanden een baan vond. In 2013 is dat percentage gedaald naar 38%. Informatie over de gemiddelde duur om een baan te vinden is niet beschikbaar (de zoekduur is opgedeeld in

klassen van zoektijd in maanden) maar deze cijfers tonen wel aan dat meer mensen er langer over doen om nieuw werk te vinden. Deze toename is gerelateerd aan de werkloosheid en de economische situatie. Het CPB verwacht voor 2014 en 2015 een vrijwel vlak werkloosheidsverloop. De piek van de werkloosheid lijkt volgens het CBP echter wel bereikt. Juist nu hebben ouders dus baat bij deze maatregel. Wanneer de werkloosheid daalt, zal het vinden van werk gemakkelijker worden dan nu het geval is.

IV. DERDE NOTA VAN WIJZIGING

De leden van de VVD-fractie constateren dat de regering heeft aangegeven dat de beoogde inwerkingtreding op 1 januari 2015 van wijzigingen in verband met het intrekken van het wetsvoorstel Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein waarschijnlijk niet gehaald zal worden. Zij vragen of de Minister kan aangeven welke gevolgen dit zal hebben. Voorts vragen zij of de Minister duidelijkheid kan geven op welke wijze hij uitvoering gaat geven aan de noodzakelijke wijzigingen verband houdende met het intrekken van het wetsvoorstel Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein.

De leden van de fractie VVD vragen welke gevolgen voortvloeien uit het niet intrekken van de Wet participatiebudget vóór 1 januari 2015 en op welke wijze in deze noodzakelijke wijzigingen zal worden voorzien.

In het kader van de decentralisaties Sociaal domein worden de drie budgetten gebundeld en aan de gemeenten toegekend. Door het kabinet is besloten om voor de toekenning daarvan een integratie-uitkering Sociaal domein op grond van de Financiële-verhoudingswet te gebruiken. Daardoor is een sociaal deelfonds, zoals voorzien in de Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein niet meer nodig en is aan de Koning machtiging gevraagd het voorstel van deze tijdelijke wet in te trekken. In het voorstel van de Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein is ook geregeld dat de bestaande Wet participatiebudget wordt ingetrokken. Deze intrekking moet nu op andere wijze plaatsvinden. De noodzakelijke wijzigingen worden in de gelijktijdig met deze nota naar aanleiding van het verslag ingediende vierde nota van wijziging opgenomen. Daarmee kan er in worden voorzien dat de Wet participatiebudget met ingang van 1 januari 2015 wordt ingetrokken.

De leden van de D66-fractie lezen in de aanbiedingsbrief bij de derde nota van wijziging dat de regering de noodzakelijke wijzigingen in verband met het intrekken van het wetsvoorstel Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein alleen in een vierde nota van wijziging wil opnemen, als de Kamer daarom vraagt. Deze leden zouden het, omwille van snelle duidelijkheid voor gemeenten, op prijs stellen wanneer deze noodzakelijke wijzigingen inderdaad in een vierde nota van wijziging worden verwerkt in de Verzamelwet 2015. Zij verzoeken de regering deze vierde nota van wijziging in te dienen en in de nota van toelichting in te gaan op de relevante vragen die over deze artikelen gesteld zijn in het verslag bij de Tijdelijke wet sociaal deelfonds.

Het kabinet deelt de wens om snel duidelijkheid te geven aan gemeenten. Daarom wordt de gewenste nota van wijziging bij de Kamer ingediend. In het verslag dat Uw Kamer heeft uitgebracht naar aanleiding van het wetsvoorstel Tijdelijke wet deelfonds sociaal domein (Kamerstukken II 2013/14, 33 935, nr. 5) zijn door de VVD- en D66-fractie vragen gesteld met betrekking tot de intrekking van de Wet participatiebudget.

De leden van de VVD-fractie gaven aan ervan uit te gaan dat de huidige middelen voor volwasseneneducatie in het participatiebudget, die nu via een aparte uitkering worden verstrekt na drie jaar terechtkomen in de algemene uitkering, zonder te worden geormerkt. Zij vroegen de regering of zij dit kan bevestigen.

Na een evaluatie in 2017 wordt bezien of de educatiemiddelen, samen met de middelen uit de integratie-uitkering, kunnen overgaan naar het gemeentefonds en welke waarborgen daarvoor mogelijk noodzakelijk zijn. Dit is zo bepaald in de Wet van 9 juli 2014 tot wijziging van onder meer de Wet participatiebudget en de Wet educatie en beroepsonderwijs inzake het invoeren van een specifieke uitkering educatie en het vervallen van de verplichte besteding van educatiemiddelen bij regionale opleidingscentra.

De leden van de D66-fractie vroegen of met het vervallen van de wet de wetten en artikelen dan wel onderdelen uit de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers, de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen, de Participatiewet, de Wet sociale werkvoorziening en in de bijlage bij Algemene wet bestuursrecht die komen te vervallen, na drie jaar weer herleven. Een ingetrokken regeling herleeft niet door intrekking van de regeling krachtens welke zij is ingetrokken. Is een regeling eenmaal vervallen, dan kan zij alleen door hernieuwde vaststelling, weer herleven (zie ook aanwijzing 245, tweede lid van de Aanwijzingen voor de regeling). Nu de intrekking van de Wet participatiebudget niet langer geschiedt bij tijdelijke wet, is deze vraag overigens ook niet langer aan de orde.

V. OVERIG

De leden van de VVD-fractie hebben nog enkele andere algemene vragen. Deze leden vragen of het klopt dat bij de Regeling vrijstelling verplichtingen sociale zekerheidswetten nog steeds genoemd staat in artikel 7 dat er een vrijstelling is voor de uitkeringsgerechtigde die 64 jaar of ouder is op de eerste dag van werkloosheid respectievelijk op de eerste dag dat hij recht heeft op een uitkering op grond van de Regeling werkhervatting gedeeltelijk arbeidsgeschikten. Zo nee, wat is dan nu de leeftijd? Zo ja, ligt het niet voor de hand om deze leeftijd te zetten op pensioengerechtigde leeftijd minus 1 jaar, zo vragen deze leden.

Er is op dit moment verschil in verplichtingen voor de uitkeringsgerechtigden die op de eerste uitkeringsdag 64 jaar of ouder zijn en degenen die al voor hun 64^e jaar in de uitkering zijn ingestroomd. In 2003 is de vrijstelling van sollicitatieplicht voor oudere werklozen (57,5 jaar en ouder) komen te vervallen. Verhoging van de arbeidsparticipatie van ouderen was toen in het licht van de toenemende vergrijzing noodzakelijk voor de economische ontwikkeling en de handhaving van voldoende draagvlak voor het sociale stelsel. Toen is voorzien in de genoemde vrijstelling voor uitkeringsgerechtigden van 64 jaar en ouder (op de eerste uitkeringsdag). Deze bepaling geldt nog steeds. De vraag is of de leeftijdsgrens van 64 jaar (of ouder) op de eerste uitkeringsdag op dit moment nog opportuun is. Zeker gezien de verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd. In verband met de Wwz zal ik ook de lagere regelgeving op grond van de WW aanpassen. Ik zal in dat kader de Regeling vrijstelling verplichtingen sociale zekerheidswetten aanpassen in lijn met de suggestie van de leden van de VVD-fractie.

De leden van de VVD-fractie hebben een vraag over de telling van de opbouw van de transitievergoeding. Als zij het goed begrijpen, kan een uitzendkracht na 24 maanden recht krijgen op een transitievergoeding terwijl deze slechts een paar weken gewerkt heeft. De uitzendwerkgever kan de overeenkomst niet opzeggen. Uitzendovereenkomsten kunnen in de praktijk dus doorlopen, omdat de opdrachtgever de terbeschikkingstelling niet eindigt. Om te voorkomen dat de uitzendkracht enkel door het verloop van tijd, zonder arbeid te verrichten, een andere rechtspositie zou krijgen, is geregeld in het eerste lid van artikel 7:691 van het Burgerlijk Wetboek dat gedurende die eerste 26 weken (te verlengen tot 78 weken) gekeken moet worden naar feitelijk gewerkte weken. Is de regering voornemens om voor het bepalen van de transitievergoeding ook in de wet te regelen dat het hier gaat over het aantal weken of maanden waarin feitelijk gewerkt is?

Als het gaat om het recht op en de telling van de opbouw van de transitievergoeding, merkt de regering op, dat hiervoor bepalend is de duur van het bestaan van een arbeidsovereenkomst. Niet bepalend is of gedurende het hele bestaan van de arbeidsovereenkomst daadwerkelijk is gewerkt of loon is betaald. Voor deze systematiek is gekozen om te voorkomen dat werknemers die werkzaam zijn op basis van een oproepcontract slechter af zullen zijn dan werknemers bij wie dat niet het geval is. In beide gevallen geldt dat na twee jaar dienstverband (al dan niet met tussenpozen van minder dan 6 maanden) recht bestaat op een transitievergoeding bij het beëindigen van dat dienstverband. Voor de goede orde wordt hierbij opgemerkt dat de hoogte van de transitievergoeding wordt afgeleid van het loon dat de werknemer heeft verdiend. Bij werknemers met een wisselend arbeidspatroon zal daarvoor in aanmerking worden genomen het loon over de laatste 12 maanden van het dienstverband, gedeeld door 12. Dat zal in het geval van oproepkrachten een mitigerend effect hebben op de hoogte van de verschuldigde transitievergoeding. Zoals door deze leden opgemerkt, is geen uitzondering gemaakt voor werknemers die via een uitzendbureau werkzaam zijn op grond van een uitzendovereenkomst. Een dergelijke uitzondering wordt ook niet wenselijk geacht omdat die erin zou resulteren dat uitzendkrachten dan slechter worden behandeld dan andere (vaste of flexibele) werknemers als het gaat om het recht hebben op een transitievergoeding, hetgeen mede gelet op de doelen van de Wwz niet kan worden gerechtvaardigd. Dat betekent, dat ook voor uitzendkrachten de duur van de uitzendovereenkomst bepalend is voor de vraag of een recht op een transitievergoeding bestaat en niet of daadwerkelijk is gewerkt dan wel loon is betaald. Dat hiermee een andere systematiek geldt dan voor het bepalen van de duur gedurende welke in een uitzendovereenkomst gebruik kan worden gemaakt van een zogenoemd uitzendbeding, doet hier niet aan af. Overigens geldt in het gegeven voorbeeld waarin een uitzendkracht slechts enkele weken heeft gewerkt in een periode van 24 maanden (voor zover zulks al vaak zou voorkomen) dat de transitievergoeding een zeer geringe omvang zal hebben. Verder geldt dat het verschuldigd zijn van de transitievergoeding door een uitzendwerkgever voorkomen kan worden door de werknemer ter beschikking te stellen aan een andere inlener en de uitzendovereenkomst aldus voort te zetten. Als dat laatste niet tot de mogelijkheden behoort, is het ook niet onredelijk dat de desbetreffende werknemer aanspraak kan maken op een transitievergoeding, net als dat het geval is voor andere werknemers van wie de (tijdelijke) arbeidsovereenkomst na 24 maanden niet wordt voortgezet of wordt beëindigd.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de fractie van de VVD wanneer het wetsvoorstel komt voor de pensioenopbouw van zelfstandigen en waarin, conform de afspraken in het Witteveenakkoord van

18 december 2013, geregeld wordt dat het derdepijlerpensioen dat niet voor de pensioengerechtigde leeftijd opgenomen kan worden niet tot de vermogenstoets van de bijstand gaat behoren, merk ik op dat Uw Kamer separaat wordt geïnformeerd over de planning van de hiervoor benodigde wetgeving.

De leden van de VVD-fractie hebben de volgende vragen over de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs (WAADI). De wet verbiedt in generieke zin een tegenprestatie van de werkzoekende bij het verrichten van arbeidsbemiddeling (artikel 3, eerste lid). Lid 3 van artikel 3 biedt de mogelijkheid om bij lagere regelgeving (amvb) af te wijken van het eerste lid met betrekking tot bepaalde categorieën werkzoekenden of werkgevers. De leden van de VVD-fractie menen dat de sportwereld tot een dergelijke categorie behoort. Daar is de huidige praktijk dus dat werkgevers (sportclubs) verplicht de kosten voor arbeidsbemiddeling betalen voor de sporter. Genoemde leden menen dat een dergelijke regeling, juist in deze specifieke sector, niet passend is. Het moet de werkgever niet verplicht worden om deze kosten te betalen als hij een sporter (een werknemer) in dienst neemt. Zeker niet omdat de bemiddelaar juist vaak in dienst is van de sporter. De huidige situatie is niet alleen nadelig voor de werkgever, maar ook voor de werknemer. De arbeidsbemiddelaar heeft immers een prikkel om zijn sporter zo vaak mogelijk bij een nieuwe werkgever onder te brengen. De leden van de VVD-fractie vinden de huidige situatie dan ook ongewenst; wil de regering gebruik maken van artikel 3, derde lid, om per amvb de sportwereld uit te zonderen en te regelen dat werkgever en werknemer zelf kunnen bepalen wie de kosten voor arbeidsbemiddeling op zich neemt? Is de regering bereid deze amvb op te stellen?

In antwoord op deze vragen verwijs ik naar mijn antwoorden op de Kamervragen van de leden Huizing en Dekken van 23 november 2013 (Aanhangsel Handelingen II 2013/14, nr. 601). Hierin heb ik onder meer het volgende geschreven. Ter bescherming van de werknemer is in de WAADI een verbod opgenomen om de kosten van arbeidsbemiddeling in rekening te brengen bij de werknemer. De activiteiten van spelersmakelaars vallen slechts onder de WAADI voor zover het zuivere arbeidsbemiddeling betreft. Overige diensten van spelersmakelaars, zoals het regelen van taalcursussen, huisvesting, vervoer, administratieve diensten, of andere diensten die niet gericht zijn op de totstandbrenging van een arbeidsovereenkomst, vallen hier niet onder. Het verbod om de vergoeding van spelersmakelaar in rekening te brengen bij spelers, geldt dan ook alleen voor de zuivere bemiddelingskosten. Het staat betrokkenen vrij om voor de overige diensten van spelersmakelaars af te spreken wie van de partijen hiervoor betaalt.

Voor zover het de arbeidsbemiddelingdiensten van spelersmakelaars betreft, verschilt de verhouding tussen de club, de speler en de spelersmakelaar niet van andere arbeidsrechtelijke driehoeksverhoudingen. In deze driehoeksverhouding hebben de respectieve partijen per definitie verschillende belangen. Voor overige diensten die door spelersmakelaars geleverd worden, staat het de partijen vrij om zelf te bepalen wie de rekening betaalt.

Omdat partijen zelf kunnen bepalen wie de kosten betaalt van de diensten van spelersmakelaars die niet gericht zijn op de totstandkoming van een arbeidsovereenkomst, zie ik geen aanleiding om een uitzondering te maken voor de sector betaald voetbal.

De leden van de VVD-fractie merken op dat zij staan voor de eerder aangekondigde wijzigingen in de zogeheten APPA-systematiek. Het is wat deze leden betreft niet de bedoeling om in deze verzamelwet verdere veranderingen in het APPA-systeem aan te brengen dan de reeds

geplande. Kan de regering aangeven of deze wijzigingen in de Verzamelwet SZW (inclusief nota van wijzigingen) verdere wijzigingen zijn als het gaat om de politieke ambtsdragers, zo vragen deze leden.

De wijzigingen in de Verzamelwet SZW 2015 hebben geen betrekking op aangekondigde wijzigingen in de zogeheten APPA-systematiek. De voorstelde aanpassing gaat over samenloopsituaties van een WW-gerechtigde die naast de uitkering werkzaamheden gaat verrichten als politiek ambtsdrager. Op dit moment worden de uren die een WW-gerechtigde besteedt aan werkzaamheden als politiek ambtsdrager verrekend met de WW-uitkering. Met ingang van 1 juli 2015 treedt de Wwz in werking. Eén van de wijzigingen is dat per genoemde datum inkomensverrekening van toepassing wordt in de WW in plaats van de huidige urenverrekeningssystematiek. Ook voor de WW-gerechtigde die gaat werken als politiek ambtsdrager zal dan inkomensverrekening gaan gelden. Voor de politiek ambtsdragers gelden aparte regels in de WW, zoals bijvoorbeeld afwijkende termijnen voor herleving van de uitkering. Bepalingen in de WW, die specifiek van toepassing zijn op WW-gerechtigden, die als politiek ambtsdrager gaan werken, worden met deze voorgestelde wijzigingen aangepast op deze nieuwe (inkomensverrekening)systematiek.

VI. ARTIKELSGEWIJS

De leden van de PvdA-fractie vragen of zij de toelichting bij artikel I, onderdeel C, zo dienen te begrijpen dat het desbetreffende onderdeel eigenlijk overbodig is en daarom wordt geschrapt.

Bevestigen kan worden dat een met de Faillissementswet overeenkomende bepaling in artikel 24c van de Algemene Kinderbijslag (AKW) om die reden overbodig is, zodat de desbetreffende bepaling kan vervallen. Artikel 349, tweede lid, van de Faillissementswet bepaalt reeds dat uitdeling geschiedt naar evenredigheid van ieders vordering (met dien verstande dat, zolang vorderingen waaraan voorrang is verbonden niet volledig zijn voldaan, daarop een twee keer zo groot percentage wordt betaald als op de concurrente vorderingen). De voorgestelde wijziging heeft dan ook geen consequenties.

De leden van de fractie van de PvdA vragen of nader toegelicht kan worden waarom de oorspronkelijke formulering van onderdeel 3, artikel I, onderdeel E, onder 1 van de nota van wijziging een ruimere interpretatie mogelijk maakt die ongewenst is?

De oorspronkelijke formulering, die luidde «voor de dag van inwerking-treding», is gewijzigd in «op de dag voor inwerkingtreding» om te voorkomen dat het hier geregelde overgangsrecht van toepassing zou zijn op kinderen waarvoor ooit dubbele kinderbijslag werd ontvangen, maar waarvan de ouders niet voldoen aan de voorwaarden voor de dubbele kinderbijslag in het kwartaal dat direct voorafgaat aan de inwerkingtreding per 1 januari 2015 van het desbetreffende onderdeel in de AKW.

De leden van de PvdA-fractie vragen of de regering een nadere toelichting kan geven op de technische wijziging waarbij in het kader van de kostendelersnorm in de AOW bij studenten meer de nadruk ligt op de leeftijd en waarom deze aanpassing nodig is (artikel III). In antwoord op deze vraag wijst de regering er op dat de in oorspronkelijk in artikel III, onderdeel A, en op grond van de eerste nota van wijziging in artikel XXA, onderdeel B opgenomen wijziging van artikel 9, negende lid, onderdeel d, van de Algemene Ouderdomswet (AOW) direct samenhangt met de in artikel IX, onderdeel H, opgenomen wijziging van artikel 22a,

vierde lid, onderdeel d, van de Participatiewet. De tekst van artikel 9, negende lid, onderdeel d, van de AOW, waarin kortweg wordt geregeld dat personen die onderwijs volgen bij de toepassing van de kostendelersnorm niet worden meegeteld, is rechtstreeks ontleend aan artikel 22a, vierde lid, onderdeel d, van de Participatiewet. Dit geldt ook voor de artikelen 17, zesde lid, onderdeel d, van de Algemene nabestaandenwet (zie artikel II, onderdeel C), 2, zevende lid, onderdeel d, van de Toeslagenwet (zie artikel X, onderdeel A), 5, zevende lid, onderdeel d, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (zie artikel XVIII, onderdeel A), en 5, twaalfde lid, onderdeel d, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (zie artikel XIX, onderdeel A). In de nieuwe formulering van het bedoelde onderdeel d is in alle genoemde wetten de formulering «in aanmerking kan komen voor studiefinanciering/een tegemoetkoming» vervangen door «aanspraak kan bestaan op studiefinanciering/een tegemoetkoming», teneinde daarmee duidelijker tot uitdrukking te brengen dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan. Tevens is «gelet op zijn leeftijd» ingevoegd in alle genoemde wetten, om te verduidelijken dat bij personen die onderwijs volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, deze personen bij de toepassing van de kostendelersnorm niet worden meegeteld als zij *gelet op hun leeftijd* voor studiefinanciering in aanmerking komen. Het betreft technische wijzigingen waarbij de strekking van het onderdeel het zelfde blijft.

De leden van de VVD-fractie vragen of de wijziging in artikel VI, onderdeel H, onder 4, enkel een technische is of ook een inhoudelijke. Waarom was de oorspronkelijke wettekst niet duidelijk genoeg?

In de oorspronkelijke wettekst was opgenomen dat in de desbetreffende situatie een hogere vergoeding kon worden toegekend. Daarmee werd niet duidelijk dat het gaat om een additionele billijke vergoeding, bovenop de vergoeding die kan worden toegekend op grond van artikel 671b, negende lid, onderdeel a, BW respectievelijk artikel 671c, derde lid, onderdeel a BW. Elders in de wet en toelichting wordt wel reeds deze terminologie gehanteerd. Om die reden is in onderdeel H, onder 4, een redactionele verbetering opgenomen. Het betreft geen inhoudelijke wijziging, daar de redactionele verbetering in lijn is met hetgeen de oorspronkelijke wettekst beoogde te regelen.

De leden van de VVD-fractie vragen of het vervangen van «in dienst nemen» door «werkzaamheden laten verrichten» in artikel VI, onderdelen O en P, ook een effect heeft op de groep. Met andere woorden: wat is het effect hiervan of betreft dit slechts een technische wijziging zonder effect op de doelgroep? Wanneer dit een andere doelgroep betekent, waarom is daar dan voor gekozen?

Het betreft een wijziging van de formulering van de zogenoemde wederindiensttredingsvoorwaarde. Deze voorwaarde is opgenomen om te voorkomen dat de functie van een werknemer, die wegens bedrijfsomstandigheden is ontslagen, binnen 26 weken door iemand anders wordt vervuld. Als dat het geval is, was er namelijk geen redelijke grond voor het vervallen van de arbeidsplaats van die werknemer. Immers, als redelijke grond voor opzegging wegens bedrijfseconomische redenen wordt aangemerkt (naast verval van arbeidsplaatsen wegens beëindiging van de werkzaamheden van de onderneming) het *over een toekomstige periode van ten minste 26 weken bezien*, noodzakelijkerwijs vervallen van arbeidsplaatsen als gevolg van het wegens bedrijfseconomische omstandigheden treffen van maatregelen voor een doelmatige bedrijfs-

voering (artikel 7:669, derde lid, onderdeel a, BW). Als de functie van een werknemer vervolgens binnen 26 weken door iemand anders wordt vervuld, moet de ontslagen werknemer gelet hierop eerst zelf in de gelegenheid worden gesteld om zijn vroegere werkzaamheden te hervatten. In de formulering van de wederindiensttretingsvoorwaarde was uitgegaan van de situatie waarin de functie van de ontslagen werknemer door een ander vervuld wordt op basis van een arbeidsovereenkomst met de werkgever. Echter, ook als de functie wordt vervuld door een persoon die anders dan op basis van een arbeidsovereenkomst met de werkgever (bijvoorbeeld door een uitzendkracht of op basis van een overeenkomst van opdracht) werkzaam is, was er, achteraf gezien, geen redelijke grond voor het vervallen van die arbeidsplaats. Het betreft dus een inconsequentie in de wettekst die hier wordt gecorrigeerd. De bescherming van de doelgroep, namelijk de werknemer wiens arbeidsplaats ten onrechte is komen te vervallen, wordt zo in lijn gebracht met de bedoeling van de wettekst. De wederindiensttretingsvoorwaarde (thans in de vorm van een voorwaarde die het UWV verbindt aan de ontslagvergunning) wordt onder het huidige recht in voorkomende gevallen ook reeds op deze wijze door de rechter uitgelegd, bijvoorbeeld in die gevallen waar een werkgever een uitzendkracht inhuurt voor het – binnen de genoemde periode – verrichten van werkzaamheden die voorheen door de ontslagen werknemer werden verricht.

De leden van de fractie van PvdA vragen wat de achtergrond is van het introduceren van hoofdelijke aansprakelijkheid van alle gezinsleden bij de bestuurlijke boete en wat de consequenties hiervan zijn. Bijstand wordt in beginsel verleend als gezinsbijstand aan personen die een gezin vormen (artikel IX).

Met deze wijziging wordt beoogd te bewerkstelligen dat alle gezinsleden verplicht zijn tot betaling van de bestuurlijke boete en dat deze gezinsleden hiervoor hoofdelijk aansprakelijk zijn. De mede-aansprakelijkheid ten aanzien van belanghebbenden die gezinsbijstand ontvangen is in de huidige wetgeving niet altijd van rechtswege geborgd. Immers er zal niet altijd sprake zijn van een wettelijke gemeenschap van goederen (huwelijk) waar de bestuurlijke boete op kan worden verhaald. De Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving (Fraudewet) verplicht het college van burgemeester en wethouders of de SVB, naast terugvordering van de teveel betaalde uitkering, tot het opleggen van een bestuurlijke boete. Indien de bijstand ten onrechte of tot een te hoog bedrag is betaald als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht kunnen de kosten reeds worden teruggevorderd van alle gezinsleden en zijn deze gezinsleden hiervoor hoofdelijk aansprakelijk. Aangezien ook de bestuurlijke boete een cruciaal onderdeel is van de Fraudewet acht de regering het wenselijk bij alle gezinsleden verhaal te kunnen halen. Met deze wijziging kan het college van burgemeester en wethouders zowel de terugvordering als de boete verhalen op alle gezinsleden waaraan gezinsbijstand is verleend.

De leden van de VVD-fractie willen graag weten waarom de bepaling van passende regelgeving middels deze verzamelwet wordt uitgebreid (artikel XI, onderdeel D, (artikel 24)). Waarom kon dit niet meteen bij de Wwz geregeld worden en waarom is er inhoudelijk gekozen voor deze uitbreiding, zo vragen deze leden.

Onder passende arbeid als bedoeld in dit artikel wordt, nadat gedurende een periode van zes maanden een uitkering op grond van de WW of de ZW is genoten, verstaan alle arbeid die voor de krachten en bekwaamheden van de werknemer is berekend, tenzij aanvaarding om redenen van lichamelijke, geestelijke of sociale aard niet van hem kan worden geveerd.

De voorgestelde wijziging van artikel 24 van de WW heeft te maken met een specifieke situatie, namelijk samenloop van WW- en ZW-uitkeringen. Wanneer een werknemer eerst recht heeft op een WW-uitkering en aansluitend een ZW-uitkering (of andersom) dan zal met de voorgestelde aanpassing de termijn van zes maanden doorlopen. In deze situaties zal de termijn om naar passende arbeid te zoeken (in totaal) niet langer zijn dan zes maanden. Daarnaast kan het voorkomen dat iemand die na 104 weken ziekte geen WIA-uitkering krijgt, vanwege een arbeidsongeschiktheidspercentage van minder dan 35%, na deze wachttijd een WW-uitkering aanvraagt. In dit geval start er ook geen nieuwe termijn van zes maanden. Voor degene die de wachttijd heeft doorlopen, is alle arbeid al passend geworden. Een nieuwe termijn van zes maanden waarin arbeid op het oude niveau gezocht mag worden, is dan ook ongewenst.

Bij de uitwerking van de lagere regelgeving op grond van deze bepaling, bleek dat dit niet voldoende duidelijk was opgenomen in de Wvz. De voorgestelde wijziging omtrent samenloop van uitkeringen geldt voor de WW en voor de ZW. De wijziging betreffende de Wet WIA geldt alleen voor de WW.

De leden van de VVD-fractie vragen zich af of zij het goed begrijpen dat werknemers nog steeds verplicht zijn om mee te werken aan activiteiten die bevorderlijk zijn voor inschakeling in de arbeid. Deze leden vragen of de regering hierop kan ingaan (artikel XI, onderdeel E (artikel 26)).

Door het laten vervallen van de verwijzing naar de hoofdstukken VI en XA van de WW, in onderhavig artikel wordt de toepassing ervan ruimer. Dit brengt met zich mee dat, na wijziging van dit artikellid, alle activiteiten die bevorderlijk zijn voor de inschakeling in de arbeid door het UWV de WW-gerechtigde verplicht kunnen worden opgelegd. De leden van de VVD-fractie hebben het dus goed begrepen.

De leden van de VVD-fractie vragen of het door deze wijziging (1 dag = 8 uur) nog nodig is om de urennorm te gebruiken (artikel XI, onderdeel K). Of kan simpelweg een dagennorm worden gehanteerd, zo vragen deze leden.

De voorgestelde wijziging van artikel 42a van de WW betreft een verduidelijking. Met ingang 1 januari 2013 telt een kalenderjaar – voor de bepaling van het arbeidsverleden – mee als de werknemer in dat kalenderjaar over 208 of meer uren loon heeft ontvangen. Deze «urennorm» geldt vanaf het kalenderjaar 2013. Voor de kalenderjaren daarvoor geldt dat er over 52 dagen per kalenderjaar loon moet zijn ontvangen om dat jaar mee te laten tellen voor het bepalen van het arbeidsverleden. In artikel 42a van de WW worden dagen waarop recht bestond op een bepaalde uitkering gelijk gesteld met dagen of uren waarover loon is ontvangen. Nu vanaf 2013 geldt dat gekeken wordt naar 208 of meer uren per kalenderjaar, is het van belang om duidelijk te weten voor hoeveel uren een dag telt waarop recht bestond op een uitkering. Dat wordt met deze aanpassing bereikt. Een dag waarop recht bestaat op een uitkering wordt gesteld op acht uur.

De leden van de VVD-fractie vragen naar de kosten van deze wijziging in artikel XIV Wet arbeid en zorg, onderdeel A. Aan deze maatregel zijn geen kosten verbonden. In de uitvoering is altijd uitgegaan van de in de wetten gebruikelijke en geregelde indexering van het dagloon. Door een wetstechnische omissie was de verwijzing naar artikel 16, het artikel over indexering, niet goed verwerkt. Die omissie wordt hiermee hersteld.

De leden van de VVD-fractie vragen toe te lichten wat veranderd wordt in artikel 28 van de Wet financiering sociale verzekeringen (artikel XVII, onderdeel H).

Deze wijzigingen in het eerste respectievelijk het zesde lid, hebben betrekking op twee verschillende onderwerpen.

Het eerste lid geeft een meer expliciete grondslag voor een al bestaande regel in het Besluit Wfsv over het vereiste van een schriftelijke arbeids-overeenkomst bij toepassing van de lage sectorpremie. Materieel verandert er niets. In vijf sectoren wordt onderscheid gemaakt in hoogte van de premie voor het sectorfonds op grond van de duur van de dienstbetrekking met de werknemer. Voor werknemers met een dienstbetrekking van een jaar of voor onbepaalde tijd betaalt de werkgever een lage premie, voor werknemers met een dienstbetrekking korter dan een jaar betaalt de werkgever een hoge premie. Als een werkgever de lage premie wil toepassen, moet hij een afschrift van de schriftelijke overeenkomst met de werknemer in zijn loonadministratie opnemen. Voor de Belastingdienst staat dan vast dat de werkgever voldoet aan de voorwaarde voor toepassing van de lage premie op het loon van deze werknemer. In een rechtszaak is aan de orde geweest of de werkgever de lage premie ook kan toepassen als hij geen schriftelijke overeenkomst heeft, maar de werkgever, werknemer of anderen verklaren dat de overeenkomst voor ten minste een jaar of voor onbepaalde tijd is aangegaan. Het vereiste van een schriftelijke overeenkomst is gesteld opdat de Belastingdienst bij de beoordeling van het toepasselijke premiepercentage niet wordt geconfronteerd met uitvoeringsproblemen ten gevolge van discussies achteraf over het (eventuele) bestaan van een mondelinge overeenkomst en over de inhoud daarvan. Het lage sectorpremiepercentage kan dus slechts worden toegepast in gevallen waarin de arbeidsverhouding van de werknemer is vastgelegd in een schriftelijke overeenkomst die voor ten minste een jaar of voor onbepaalde tijd is aangegaan.

Het zesde lid is een herstel van een wetstechnische omissie en geeft nu geen materiële wijziging. De desbetreffende bepaling diende te vervallen in verband met de wijziging van de financiering van ziekengeld en WGA-uitkeringen van flexwerkers bij de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid. Deze uitkeringen worden sinds 1 januari 2014 niet meer uit de premie voor het sectorfonds maar uit de premie voor de Werkhervattingskas gefinancierd.

De leden van de VVD-fractie vragen naar voorbeelden waarom de wijziging met betrekking tot gegevensverstrekking in artikel XVII, onderdeel H (Wet financiering sociale verzekeringen) nodig is en ook of de privacy voldoende is gewaarborgd.

De gegevensuitwisseling is in lijn met de gegevensuitwisseling ten behoeve van uitvoering van de Zorgverzekeringswet en de gegevensuitwisseling die is geregeld in de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Wet SUWI). Gegevens mogen alleen worden verstrekt tussen de in artikel 124 Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) genoemde organisaties, en alleen indien ze noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de in dat artikel genoemde wetten in verband met de sociale verzekeringen, en ook slechts voor zover het betreft de financiering van de sociale verzekeringen. Daarmee is een duidelijke doelomschrijving en beperking aangegeven voor de verstrekking. Deze bij wet geregelde gegevensverstrekking waarborgt op deze wijze de privacy van de betrokkene over wie de gegevens worden verstrekt. In de Zorgverzekeringswet en ook in enkele bepalingen op grond van de Wet SUWI is over gegevensuitwisseling geregeld, dat de gegevensuitwisseling ook kan plaats vinden

zonder dat daaraan een verzoek ten grondslag ligt. Artikel 124 Wfsv is aanvullend op deze bepalingen voor zover het om de financiering gaat. In verband met de financiering is het bijvoorbeeld in verband met de premieheffing werknemersverzekeringen of het heffen van inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet bij werkgevers van belang om te weten of sprake is van een verzekeringsplichtige dienstbetrekking. Dit gegeven moet dan voor alle betrokken instanties beschikbaar zijn en dat kan onder meer door verwerking van gegevens via de polisadministratie. Omdat de gegevensverwerking in polisadministratie via de loonaangifte door de werkgever worden aangeleverd dient deze gegevensuitwisseling ook ter verificatie van de gegevens afkomstig van de werkgever. Dan gaat het om een specifieke gegevensuitwisseling waarop artikel 124 Wfsv vooral ziet. Bij de financiering gaat het ook om de premieheffing voor de volksverzekeringen. Dan betreft het bijvoorbeeld gegevensuitwisseling over gevallen van beoordeling van de verzekeringsplicht in grensoverschrijdende situaties waarbij geen internationale socialezekerheidsregeling, zoals de Verordening (EG) 883/2004, van toepassing is. De voorgestelde bepaling biedt de Belastingdienst de mogelijkheid om gegevens die zijn verkregen uit fraude-onderzoek en die afwijkt van de gegevens die de werkgever heeft verstrekt via de loonaangifte, te verstrekken aan bijvoorbeeld de SVB of het UWV, ook zonder verzoek. In de gevallen waarin er wel een internationale socialezekerheidsregeling van toepassing is, is de spontane gegevensuitwisseling tussen de Nederlandse uitvoeringsorganen op die internationale socialezekerheidsregeling gebaseerd.

De leden van de VVD-fractie vragen of de afschaffing van het WAO-kopje (artikel XXIV) leidt tot een verschuiving van lasten van de overheid naar werkgevers, aangezien die de WAO-uitkering niet meer kunnen verrekenen met het wegens ziekte te betalen loon. Voorts vragen deze leden of de regering hierover bereid is overleg te voeren met de werkgevers. Ten slotte vragen de leden van de VVD-fractie of de lastenverhoging voor werkgevers gelijk staat aan de 10 miljoen euro incidentele lastenverlichting voor de overheid.

De leden van de VVD-fractie stellen terecht vast dat er door de afschaffing van het WAO-kopje een verschuiving is van lasten van de overheid naar de werkgevers, omdat werkgevers het WAO-kopje niet meer kunnen verrekenen met de loondoorbetaling. De regering acht dit aanvaardbaar, omdat hiermee wordt bevorderd dat de werkgever de werknemer re-integreert in passende arbeid. In antwoord op het verzoek van de leden van de VVD-fractie of de regering bereid is om met werkgevers in overleg te gaan, kan ik u melden dat er momenteel een onderzoek loopt naar de knelpunten bij loondoorbetaling. Bij dit onderzoek zijn de sociale partners nauw betrokken. De resultaten van dit onderzoek zal ik eind dit jaar aan u doen toekomen.

De leden van de VVD-fractie vragen voorts of de lastenverhoging gelijk staat aan de 10 miljoen euro incidentele lastenverlichting voor de overheid.

Dit is niet het geval. De extra uitgaven aan loondoorbetaling van werkgevers bedraagt naar verwachting maximaal 9 miljoen euro in 2017 (aflopend in de jaren hierna). Een deel van de besparing van deze maatregel treedt namelijk op bij de samenloop van een WAO-uitkering en een ZW-uitkering (ca. 1 miljoen euro). Het gaat hier overigens om de maximale effecten op de loondoorbetalingsuitgaven, omdat het voor zou kunnen komen dat de loondoorbetaling lager is dan de verhoging van de WAO-uitkering. De loondoorbetaling is in de meeste gevallen echter hoger, omdat in de meeste cao's een ruimere norm wordt gehanteerd dan

70 procent van het laatste loon. De gevolgen voor de overheid bestaan uit de bespaarde uitkeringslasten (incidenteel 10 miljoen euro in 2017; aflopend in de jaren daarna) en de bespaarde uitvoeringskosten (2 miljoen euro).

De leden van de VVD-fractie vragen hoeveel werknemers in de zogenaamde uitlooperperiode van vier weken ziek worden (artikel XXXIII).

Uit gegevens van UWV kan worden afgeleid dat in 2013 ongeveer 7.000 werknemers zich ziek meldden in de periode van 4 weken na afloop van de dienstbetrekking.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher